

Plågat sinne

Om jag skulle beskriva mig själv med ett ord, skulle det vara "eftertänksam".

Jag sa aldrig så mycket under min uppväxt...

Mina föräldrar dog tidigt, när jag var nio år. Jag var tvungen att flytta hem till min faster och hennes man... Egentligen hade jag inte något emot de, men jag kunde inte släppa mina föräldrars bortgång.

Min fasters hus var mycket gammalt och väldigt slitet. Den en gång vackra trädgården var helt igenväxt, och hela gaveln var täckt av murgröna. De hade försökt bättra på huset på sina ställen, men det hade inte gått något vidare. Det var skugga över nästan hela tomten, och det var kallt väldigt ofta.

När jag kom dit första gången rök det ur skorstenen. Det var inte särskilt mycket varmare i huset för det, och huset var så klart lika slitet inuti. Tapeter höll på att lossna från väggen, och flisor stack upp ur trägolvet. De hade ju inte gjort det speciellt hemtrevligt!

Min faster bjöd mig välkommen, men jag var i andra tankar och tittade ner i golvet.

Hon tittade på mig och mumlade något... Vi gick upp för den knarriga trappan och hon frågade mig något i stil med;

-Hur gammal är du nu?

Jag svarade inte... Jag tittade på alla målningar som hängde på väggen uppför trappan. De var gamla, och inramade i guldramar. Trappan var lång och det började kännas i benen!

När vi äntligen var uppe, väntade en lång korridor. Huset liknade en labyrint!

Jag fattade inte hur jag skulle kunna lära mig att hitta här!

Jag fick ett rum näst längst bort i korridoren. Det fanns inte så mycket att säga om rummet...

Det fanns bara en säng, och en öppen spis.

Jag gick in i rummet och förvånades av dess konstiga stank... En unken stank? Jag kan inte riktigt beskriva den lukten...

Min faster sa inget mer till mig. Hon trodde väl att jag inte skulle svara!

Jag tittade mig om i rummet. Det fanns en sak mer i rummet, som inte hade fått min uppmärksamhet tidigare...

En liten prydligt staplad vedhög, med gamla vedträn. De såg mögliga och dammiga ut... Som om de hade legat där en evighet. Vedträna fångade min uppmärksamhet helt.

Jag tog ett djupt andetag och satte mig på stålsängen. Det knakade till. Min faster kom in och räckte mig en pyjamas, och för första gången fick jag ut en mening;

-Tack faster!

Hon vände sig om och tittade på mig.

-Du... Jag heter inte faster! Jag heter Elaisa! Sa hon med en lite mörkare stämma än förut.

Jag tittade ner i golvet igen, och hörde när hon stängde dörren.

Jag orkade inte ta på mig pyjamasen, och somnade helt påklädd.

Jag vaknade mitt i natten av att jag dunsade i golvet. Brasan sprakade och knastrade. Den var ju släckt när jag somnade... Jag hörde skrik och dån i mina öron. Jag blundade och höll mina händer för öronen. Jag har aldrig varit så rädd, som jag var den natten!

Dagen efter var jag mörk under ögonen. Jag hade inte sovit på hela natten...

Jag tittade upp i taket. Jag kände mig yr och trött.

Varje natt sov jag oroligt, och drömde en massa konstiga drömmar...

Alla drömmarna handlade om enbart samma sak. Alltid...

“Det var en öppenspis som knastrade, och brann för fullt.

-Min öppnaspis är fin, men den bär på en hemlighet som ingen annan vet... sa en pojkes röst.

-Öppna luckan är du snäll, jag kan inte öppna själv... Avbröt en annan röst.

Sen slocknar den öppnaspisen mystiskt och jag vaknar”.

Jag visste aldrig om det var dröm eller verklighet... Varje morgon stirrade jag upp i taket och

tänkte på alla drömmarna, och en dag såg jag något som blänkte längs taklisten.

Efter många försök fick jag ner det, med hjälp av en stol! Det blänkande visade sig vara en nyckel. Man såg på den att den var gammal och det hängde en gammal tråd runt den.

Jag tog tråden runt halsen som ett halsband.

Jag hade alltid nyckeln runt halsen, till och med när jag sov.

Drömmarna fortsatte och till slut fick jag nog... Jag tjatade ett par dagar innan min faster lät mig byta rum.

Det kändes lite fräshare och luktade inte lika hemsk!

Varje morgon, när jag skulle till skolan, kände jag ett obehag när jag gick förbi dörren, den dörren som gick till mitt gamla rum...

Och varje dag jag skulle till skolan, hade jag nyckeln runt halsen... Jag undrade vart den gick. Svaret fick jag aldrig veta som ung, och snart skulle jag flytta till Sydafrika för att läsa vidare “Jurist linjen”.

Jag hade packat, och i sista sekund kom jag att tänka på nyckeln runt min hals! Jag tog av mig den och gick efter ett tags tvekan in i rummet. Dess unkna lukt var fortfarande kvar.

Jag tittade noga på den öppna spisen och la nyckeln på en liten hylla över den.

Jag tog klockan som stod på hyllan och stoppade ner den i flyttlådan i min famn.

Jag höll kontakten bra med min faster, och pluggade hårt i Sydafrika.

Jag tänkte ofta på rummet och drömmarna som jag hade haft, och en dag fick jag ett brev från min faster. Sånär skrev hon:

“Hej från Faster i London! Här är det kallt och dammigt... Vi saknar dig, men hoppas att det ska gå så bra som möjligt i Afrika! Föresten, nyckeln som du hade lagt på den öppna spisen, det visade sig att den inte gick till någonstans i huset! Ja, jag vet ju inte om det finns någon lönngång eller något i huset men... Ja, huset är ju väldigt gammalt och de har väl säkert murat igen gången?”

Jag föreställde mig nyckeln ligga på den öppnaspisen och föreställde mig rummet och dess stank.

Jag hade alltid undrat var nyckeln gick till...

Snart kom ett nytt brev, men inte från min faster.

Det var från myndigheterna i London! Jag vände och tittade på baksidan.

Min fasters namn stod inte där heller!

Jag öppnade brevet förvåningsfullt, men sjönk besviket ner till golvet... Min faster var död...

Några veckor hade gått och jag skulle tillbaka till London med båten igen.

Jag tänkte på min faster... Allt snällt hon hade gjort.

Huset stod till min förvåning kvar. Det såg mer slitet ut en någonsin!

Jag hade inte sett huset på årtal... Men jag var tvungen att sälja det! Jag skulle plugga i Afrika...

Allt i huset var nerpackat, klart för att säljas. Det enda rummet jag inte hade tittat i var det rummet... Rummet som var så hemskt. Jag kom fortfarande ihåg vägen genom den långa korridoren och näst längst bort, var dörren som gick till rummet.

Jag gick in i rummet och blundade. Rädslan tog över, men tillslut kisade jag och såg att det stod en gammal flyttlåda intill den öppnaspisen. Jag tog ett djupt andetag och gick fram till lådan. Den var fylld med gamla saker och jag började rota i den. I lådan låg en massa saker som min faster hade hittat i huset när de köpte det! Jag hade sett vissa saker förut, men det som låg längst ner... Der hade jag aldrig sett förr. Det var ett gammalt, musbitet papper med text på!

Jag tog upp det och läste det;

“Det var en gång en pojke som hade en hemlighet... Han hade en liten mink bakom en lucka i en öppenspis. Pojken öppnade luckan varje dag, med sin guldiga nyckel, och gav minken mat. Ingen i familjen visste om minken, och en dag blev pojken sjuk i magcancer. Pojken dog till slut och minken var i det lilla utrymmet...”

Jag förstod rätt så snart alla drömmar jag drömt... Men vilken utrymme? Jag gick till den öppnaspisen och satte mig på knä. Längre och längre böjde jag mig in i den, och tillslut såg jag en liten lucka som var så smutsig att den nästan smällte in i väggen.

Jag tittade på mina naglar och började att försöka slita upp luckan.

Den satt helt fast och förstod då att det krävdes en nyckel...

Nyckeln som jag hade haft som halsband... Nyckeln som vi hade trott, hade gått till en gammal igenmurad flyktväg?

Men vart hade jag lagt nyckeln? Sakta gick jag ur ut den öppnaspisen och tittade mig omkring...

Jag såg den lilla nyckeln på en hylla ovanpå den öppna spisen. Tråden var konstigt nog kvar efter alla dessa år! Jag tog nyckeln, tryckte i den i nyckelhålet och vred kraftigt om. Till min förvåning hördes det ingenting, och när jag fick upp luckan tog jag ett steg bort. I ett litet utrymme låg ett litet mink skelett ... Det var pojkens oro som hade hemsökt mig...

“Men det var en sak jag aldrig fattade. Vem hade skrivit brevet?”

En novell av// Fredrik Börjesson, 13 vårar...